

HART

Sara Deraedt at M HKA, Antwerp, Belgium
By Kathleen Weyts
December 2021

Sara Deraedt, *Untitled*, 2021, plastic water bottles, 2010 cm³, 2010 cm³, 2010 cm³, 1515 cm³, 1266 cm³, 1266 cm³, 1016 cm³, 1011 cm³, 1011 cm³, 512 cm³, 507 cm³, 507 cm³, 507 cm³, 505 cm³, 505 cm³, 505 cm³, 505 cm³, 505 cm³

In de meest atypische tentoonstellingstruimte van het museum, een driehoekige ruimte die uitgaat op de Schelde, presenteert het M HKA sinds 2015 monografische tentoonstellingen die in situ gemaakt worden. De huidige presentatie van Sara Deraedt is op z'n minst radicaal te noemen. De kunstenaar viel vorig jaar al op met haar tentoonstelling bij *Établissement d'en face* in Brussel waar ze de lege tentoonstellingsruimte blokkeerde met een glazen muur, *Wall* (2020). Daardoor kwamen bezoekers vast te zitten in de ingang en konden ze de ruimte enkel betreden via de kelder. Eerder was Deraedts werk vooral in het buitenland te zien, onder meer in het Art Institute of Chicago, Essex Street in New York en Studio Grazer Kunstverein in Graz. In het M HKA plaatst ze haar werken in de rand van de ruimte: metalen en houten

constructies, al dan niet op tafels, lege plastic flessen, elk een bepaald aantal kubieke centimeters bevattend. Ze bevraagt het gebouw in zijn architecturale ziel en legt de kloof bloot die zich bevindt tussen de voormalige graansilo en de constructie die later werd toegevoegd, ontworpen als tentoonstellingsruimte. De enige ruimte in het gebouw trouwens met een directe connectie tot de buitenomgeving. Een kloof van 448.000 kubieke centimeter. In haar demarche doet ze denken aan Stanley Brouwn. Bij Deraedts werk geen zaaltekst, geen bijkomend commentaar. De kunstenaar creëert een zo open mogelijke ruimte en nodigt het publiek uit om deze in alle vrijheid te betreden. Het instituut nodigt ze uit tot zelfreflectie: hoe verhouden de ambities, omvang en activiteiten van het museum zich tot de intimiteit die het kunstwerk, de tentoonstelling maar ook de bezoekers verlangen? Een kunstenaar om te volgen.

In the most atypical exhibition space of the museum, a triangular space overlooking the Scheldt, the M HKA has been presenting monographic exhibitions made in situ since 2015.

Sara Deraedt's current presentation is radical to say the least. The artist already stood out last year with her exhibition at *Établissement d'en face* in Brussels, where she blocked the empty exhibition space with a glass wall, *Wall* (2020).

As a result, visitors got stuck in the entrance and could only enter the space through the basement. Previously, Deraedt's work was mainly seen abroad, including at the Art Institute of Chicago, Essex Street in New York and Studio Grazer Kunstverein in Graz. In the M HKA she places her works at the edge of the space: metal and wooden constructions, whether or not on tables, empty plastic bottles, each containing a certain number of cubic centimetres. She questions the building's architectural soul, exposing the gap between the former grain silo and the structure added later, designed as an exhibition space.

Incidentally, the only room in the building with a direct connection to the outside environment. A gap of 448,000 cubic centimeters. In her demarche she is reminiscent of Stanley Brouwn. In Deraedt's work there is no room text, no additional commentary. The artist creates as open a space as possible and invites the public to enter it in complete freedom. The institute invites them to self-reflection: how do the ambitions, size and activities of the museum relate to the intimacy that the artwork, the exhibition but also the visitors desire? An artist to follow.